

Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht, aflevering 45 2019, nummers 1130 – 1154, vrijdag 29 november 2019

Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak, team bestuursrecht

Externe email redactieJnB@rechtspraak.nl
Telefoon 088 361 1020
Citeertitels JnB 2019

De Jurisprudentienieuwsbrief bestuursrecht (JnB) komt – uitgezonderd in vakantieperiodes - elke week uit en bevat een selectie van de meest actuele en belangrijkste bestuursrechtelijke jurisprudentie. De uitspraken worden per (deel)rechtsgebied aangeboden. Door in onderstaande inhoudsopgave op het onderwerp van voorkeur te klikken komt u direct bij de uitspraken op het desbetreffende rechtsgebied. De essentie van de uitspraak wordt beknopt weergegeven in koptekst en samenvatting. De link onder de uitspraak leidt door naar de volledige tekst van de uitspraak.

Inhoud

In deze Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht vindt u de volgende

onderwerpen: (Door op het onderwerp te klikken komt u direct bij de uitspraken op het betreffende rechtsgebied.)

Algemeen bestuursrecht.....	3
Handhaving	5
Omgevingsrecht	6
Wabo	6
Wro	6
Planschade.....	7
Natuurbescherming.....	9
Waterwet.....	11

Disclaimer

De Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht is een uitgave van het Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak (hierna: LBVr), team bestuursrecht. De nieuwsbrief is met de grootst mogelijke zorg samengesteld. Het LBVr kan de juistheid, volledigheid en actualiteit van de nieuwsbrief echter niet garanderen. Voor zover de nieuwsbrief links bevat naar websites, is het LBVr niet aansprakelijk voor de inhoud daarvan. De inhoud van de nieuwsbrief is uitsluitend bedoeld voor uw eigen gebruik. Ander gebruik, waaronder de commerciële exploitatie van de inhoud van de nieuwsbrief, is niet toegestaan. Er kunnen geen rechten aan de inhoud van de nieuwsbrief worden ontleend. Het gebruik dat wordt gemaakt van de inhoud van de nieuwsbrief komt voor eigen risico. Aansprakelijkheid voor schade, in welke vorm dan ook - direct en / of indirect - ontstaan door dan wel voortvloeiend uit gebruik van de inhoud van de nieuwsbrief, wordt door het LBVr afgewezen.

Volksverzekeringen.....	11
Sociale zekerheid overig.....	12
Bestuursrecht overig.....	13
APV.....	13
AVG.....	14
Paspootwet.....	15
Wet basisregistratie personen.....	16
Wet op de rechtsbijstand.....	16
Vreemdelingenrecht.....	18
Regulier.....	18
Openbare orde.....	18
Ongewenstverklaring.....	19
Asiel.....	20
Procesrecht.....	22

Algemeen bestuursrecht

JnB2019, 1130

MK ABRS, 27-11-2019, 201901551/1/A3

burgemeester van Rotterdam.

Awb 1:2

BESLUIT. WAARSCHUWING. I.c. wordt de waarschuwing niet gelijkgesteld met een besluit. Het enkele feit dat gedurende een periode van één jaar niet bij de bestuursrechter tegen de waarschuwing kan worden opgekomen, is niet onevenredig bezwarend. Indien binnen die periode de waarschuwing ten grondslag wordt gelegd aan een intrekking van de exploitatievergunning, kunnen ook de inhoud van de waarschuwing en de daaraan ten grondslag liggende feiten in de procedure tegen de intrekking aan de orde worden gesteld. Aan het voorgaande doet niet af dat de burgemeester alle feiten en omstandigheden - waaronder ook een gegeven waarschuwing - uit de vijf jaren voorafgaand aan een overtreding meeneemt in zijn afweging om een bepaalde maatregel te treffen. Dat mag hij immers altijd doen.

Besluit waarbij de burgemeester aan [belanghebbende] een schriftelijke waarschuwing heeft gegeven. Bij besluit heeft de burgemeester het door [appellante] daartegen gemaakte bezwaar niet-ontvankelijk verklaard. [...]

4. [Appellante] betoogt dat de rechtbank ten onrechte heeft geoordeeld dat de waarschuwing geen besluit is en daarmee ook niet kan worden gelijkgesteld. [...]

4.1. Volgens het door de burgemeester gevoerde beleid leidt de overtreding die zich in dit geval volgens hem heeft voorgedaan de eerste keer tot een waarschuwing. Indien binnen één jaar een zelfde overtreding plaatsvindt, wordt de exploitatievergunning ingetrokken. Indien één tot vijf jaar na de overtreding een zelfde overtreding plaatsvindt, wordt de meest recente handhavingsstap herhaald. Indien bij de eerste overtreding een waarschuwing is gegeven, wordt dus bij de volgende overtreding opnieuw een waarschuwing gegeven. Als de burgemeester een maatregel overweegt, neemt hij alle feiten en omstandigheden mee die zich in een periode van vijf jaar voorafgaand aan de overtreding hebben voorgedaan. De burgemeester kan in bijzondere gevallen een handhavingsstap overslaan of een ander stappenplan hanteren.

4.2. Zoals ook volgt uit de uitspraak van de Afdeling van 2 mei 2018, [ECLI:NL:RVS:2018:1449](#), is een waarschuwing in beginsel geen besluit. Dit kan anders zijn als het gaat om een op een wettelijk voorschrift gebaseerde waarschuwing die een voorwaarde is voor het toepassen van een sanctiebevoegdheid. De rechtbank heeft terecht overwogen dat deze situatie in dit geval niet aan de orde is. De Opiumwet kent de burgemeester geen bevoegdheid toe om een waarschuwing op te leggen. Dat het Coffeeshopbeleid mede dient ter invulling van bevoegdheden die in de Opiumwet aan de burgemeester zijn toegekend, betekent niet dat de in het Coffeeshopbeleid opgenomen waarschuwing op de Opiumwet is gebaseerd.

4.3. De burgemeester heeft gesteld dat met de waarschuwing in dit geval gevolg is gegeven aan het Coffeeshopbeleid en de Horecanota. In de door de rechtbank aangehaalde uitspraak van 24 oktober 2018, [ECLI:NL:RVS:2018:3484](#), heeft de Afdeling

overwogen dat op beleidsregels gebaseerde of informele waarschuwingen geen besluiten in de zin van de Awb zijn en dat daartegen in zoverre geen rechtsmiddelen kunnen worden aangewend. Dat de waarschuwing onderdeel is van een sanctieregime, dat in het Coffeeshopbeleid en de Horecanota is aangeduid als handhavingsarrangement, betekent niet dat de waarschuwing toch rechtsgevolg heeft.

4.4. Er zijn situaties waarin op beleidsregels gebaseerde waarschuwingen of informele waarschuwingen voor de rechtsbescherming met een besluit moeten worden gelijkgesteld, zodat zij wel in rechte kunnen worden bestreden. Die situaties doen zich voor indien de alternatieve route om een rechterlijk oordeel over die waarschuwingen te krijgen onevenredig bezwarend of afwezig is (vergelijk de conclusie van staatsraad advocaat-generaal mr. R.J.G.M. Widdershoven van 24 januari 2018, [ECLI:NL:RVS:2018:249](#), onderdeel 5.13). Dat is onder meer zo indien de mogelijke negatieve gevolgen van een waarschuwing de betrokkene heel lang boven het hoofd kunnen blijven hangen. In dit geval houden die negatieve gevolgen in dat bij een volgende overtreding de exploitatievergunning in beginsel wordt ingetrokken. Die negatieve gevolgen kunnen zich gedurende één jaar voordoen. Na die periode leidt de waarschuwing volgens het beleid niet langer tot een 'zwaardere' handhavingsmaatregel. [Appellante] heeft geen feiten en omstandigheden naar voren gebracht waaruit kan worden opgemaakt dat het feit dat die negatieve gevolgen haar boven het hoofd hangen, nadelig is voor bijvoorbeeld haar bedrijfsvoering. Naar het oordeel van de Afdeling is het enkele feit dat gedurende een periode van één jaar niet bij de bestuursrechter tegen de waarschuwing kan worden opgekomen, niet onevenredig bezwarend. Indien binnen die periode de waarschuwing ten grondslag wordt gelegd aan een intrekking van de exploitatievergunning, kunnen ook de inhoud van de waarschuwing en de daaraan ten grondslag liggende feiten in de procedure tegen de intrekking aan de orde worden gesteld. Aan het voorgaande doet niet af dat de burgemeester alle feiten en omstandigheden - waaronder ook een gegeven waarschuwing - uit de vijf jaren voorafgaand aan een overtreding meeneemt in zijn afweging om een bepaalde maatregel te treffen. Dat mag hij immers altijd doen. Deze omstandigheid geeft dan ook geen aanleiding om de waarschuwing met een besluit gelijk te stellen.

Het betoog faalt. [...]

[ECLI:NL:RVS:2019:3984](#)

Zie ook de signalering van deze uitspraak onder het kopje "APV", JnB2019, 1141.

JnB2019, 1131

ABRS, 27-11-2019, 201807782/1/A1

college van dijkgraaf en hoogheemraden van het Hoogheemraadschap Hollands Noorderkwartier.

Awb 1:3

BELANGHEBBENDE. Gevolgen van enige betekenis. Watervergunning.

[Appellanten] hebben niet aannemelijk gemaakt dat de peilverlaging die het gevolg is van dit besluit, leidt tot een verandering van de grondwaterstand rondom hun woningen en het fort en tot aantasting van de funderingen

daarvan. Dat, zoals zij hebben gesteld, peilverlagingen meer in het algemeen een risico voor de fundering van in de omgeving gelegen woningen kunnen inhouden en ook het Hoogheemraadschap zich eerder in die zin heeft uitgelaten, leidt niet tot de conclusie dat dit gevolg zich nu dan ook daadwerkelijk voordoet bij het fort en de woningen van [appellanten] In hetgeen [appellanten] naar voren hebben gebracht ligt onvoldoende grond voor twijfel aan het standpunt van het Hoogheemraadschap dat dit niet het geval is.
[ECLI:NL:RVS:2019:4007](https://ecli.nl/RVS:2019:4007)

JnB2019, 1132

ABRS, 27-11-2019, 201807776/1/A1 en 201807781/1/A1

college van dijkgraaf en hoogheemraden van het Hoogheemraadschap Hollands Noorderkwartier.

Awb 4:7, 4:8 lid 1

VOORBEREIDINGSPROCEDURE. Niet alle mogelijke belanghebbenden die als derden het recht hebben rechtsmiddelen aan te wenden tegen een besluit, behoeven vooraf in de gelegenheid te worden gesteld om hun zienswijzen kenbaar te maken. Blijkens de geschiedenis van de totstandkoming van de artikelen 4:7 en 4:8, eerste lid, van de Awb (Kamerstukken II, 1988/89, 21 221, nr. 3, blz. 12, en Kamerstukken II, 1990/91, 21 221, nr. 5, blz. 67 en 70) is met deze artikelen een beperkte hoorplicht beoogd, in die zin dat voornoemde hoorplicht wordt beperkt tot de gevallen waarin het standpunt van de belanghebbende betekenis kan hebben voor een juiste vaststelling van de relevante feiten en belangen. Genoemde bepalingen hebben de strekking een zorgvuldige voorbereiding van de beschikking te bevorderen en niet zozeer het bieden van gelegenheid tot het geven van inspraak.

[ECLI:NL:RVS:2019:4010](https://ecli.nl/RVS:2019:4010)

[Naar inhoudsopgave](#)

Handhaving

JnB2019, 1133

MK ABRs, 27-11-2019, 201901803/1/A3

burgemeester van Simpelveld.

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 4:84

Opiumwet 13b

OPIUMWET 13b. Woningsluiting voor zes maanden. Verdovende middelen van oudste zoon. Geen bijzondere omstandigheden in de zin van artikel 4:84 van de Awb. Handelshoeveelheid harddrugs die beduidend groter is dan de 0,5 g die als hoeveelheid voor eigen gebruik wordt aangemerkt. Noodzaak om de woning te sluiten was groot. Burgemeester heeft zich ingespannen om de negatieve gevolgen van de sluiting voor [appellante] en gezin te beperken. [Appellante]

zelf lijkt weinig inspanningen te hebben verricht om tijdelijk vervangende woonruimte voor haar gezin te vinden.

[ECLI:NL:RVS:2019:4008](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Omgevingsrecht

Wabo

JnB2019, 1134

MK ABRS, 27-11-2019, 201900265/1/A1

college van burgemeester en wethouders van Putten.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.1

WABO. Weigering omgevingsvergunning voor bouwen van een kelosauna op de bestaande grotsauna. Indien de grotsauna in strijd is met het bestemmingsplan, is de kelosauna die daarop wordt gerealiseerd dat ook. Dit ondanks het feit dat voor de grotsauna een omgevingsvergunning is verleend. Door het verlenen van een omgevingsvergunning voor het afwijken van het bestemmingsplan wijzigt het bestemmingsplan namelijk niet. Daarmee is slechts eenmalig de mogelijkheid geboden om in afwijking van het bestemmingsplan de grotsauna op het perceel te realiseren. Dat de bebouwde oppervlakte door het bouwplan niet wordt gewijzigd, leidt niet tot een ander oordeel. Het bouwplan zou namelijk niet kunnen worden gerealiseerd als de grotsauna niet in strijd met het bestemmingsplan was gerealiseerd.

[ECLI:NL:RVS:2019:4006](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Wro

JnB2019, 1135

MK ABRS, 27-11-2019, 201807691/1/A2

college van gedeputeerde staten van Noord-Brabant, appellanten.

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 1:2, 8:1, 8:3

Wet ruimtelijke ordening (Wro)

Wijziging verordening ruimte Noord-Brabant

Natuurbeheerplan 2018

WRO. De Wijziging verordening ruimte Noord-Brabant, kaartaanpassingen 2017, die betrekking heeft op wijzigingen in de begrenzing van het Natuur Netwerk Brabant die ook de bijbehorende kaarten betreffen, is een besluit, inhoudende een algemeen verbindend voorschrift.

Het natuurbeheerplan dat hier aan de orde is ziet op de begrenzing van gebieden en is een gedeeltelijke wijziging van een eerder vastgesteld

natuurbeheerplan. [Appellant sub 1] is geen belanghebbende bij de vaststelling van dit natuurbeheerplan.

[...] Bij afzonderlijke besluiten van [...] heeft het college de Wijziging Verordening ruimte Noord-Brabant, kaartaanpassingen 2017 (hierna: de Wijziging verordening ruimte) en het Natuurbeheerplan 2018 (hierna: het natuurbeheerplan) vastgesteld. [...]

7.2. De Wijziging verordening ruimte heeft betrekking op wijzigingen in de begrenzing van het NNB [Natuur Netwerk Brabant]. Deze wijzigingen betreffen ook de bijbehorende kaarten. In de uitspraak van 20 april 2016 [[ECLI:NL:RVS:2016:1060](#)] heeft de Afdeling verwezen naar de eerdere uitspraak van 18 november 2015 [[ECLI:NL:RVS:2015:3514](#)] en de in die uitspraak vermelde criteria toegepast bij wijziging in de begrenzing van de EHS. Gelet op de uitspraak van de Afdeling van 20 april 2016 heeft de rechtbank terecht en op goede gronden geoordeeld dat de Wijziging verordening ruimte een besluit, inhoudende een algemeen verbindend voorschrift is. [...]

[...] 8.2. Het natuurbeheerplan dat hier aan de orde is ziet op de begrenzing van gebieden en is een gedeeltelijke wijziging van een eerder vastgesteld natuurbeheerplan. [...] Vast staat dat de wijzigingen van het natuurbeheerplan geen betrekking hebben op de percelen van [appellant sub 1]. Verder heeft [appellant sub 1] niet gesteld dat zijn percelen die buiten een natuurbeheerplangebied liggen, ten onrechte niet in het natuurbeheerplan zijn opgenomen en dat hij ten onrechte niet tot de kring van mogelijke subsidieaanvragers behoort. Hieruit volgt dat [appellant sub 1] geen belanghebbende is bij de vaststelling van het natuurbeheerplan. Dat hij vreest voor vernatting van zijn percelen doet hieraan niet af. Zoals de Afdeling in de eerder vermelde uitspraak van 16 maart 2005 [[ECLI:NL:RVS:2005:AT0523](#)] heeft geoordeeld heeft het natuurbeheerplan geen planologische binding. [appellant sub 1] kan daarom geen beroep instellen tegen het besluit van het college [...] dat betrekking heeft op het natuurbeheerplan. [...]

[ECLI:NL:RVS:2019:4000](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Planschade

JnB2019, 1136

MK ABRS, 27-11-2019, 201808220/1/A2

Wet ruimtelijke ordening (Wro) 6.1 lid 1

college van burgemeester en wethouders van Veendam.

PLANSCHADE. SCHADEBEPERKINGSVERPLICHTING. OVERGANGSRECHT.

Ontoereikende motivering waarom de planschade in dit geval redelijkerwijs voor rekening van betrokkene dient te blijven.

De omstandigheid dat bestaande activiteiten van een aanvrager worden beschermd op grond van het overgangsrecht van het bestemmingsplan, impliceert niet dat een planologische verslechtering die tot waardevermindering van een onroerende zaak leidt niet aan de orde kan zijn.

In dit geval valt zonder nadere motivering niet in te zien dat van betrokkene in de gegeven omstandigheden in redelijkheid kon worden gevergd dat zij het

gebruik van het pand als supermarkt zou voortzetten tot de inwerkingtreding van een nieuw bestemmingsplan, waarin eventueel het gebruik als supermarkt positief zou worden bestemd.

[...] [Afwijzing] aanvraag van Aldi om een tegemoetkoming in planschade [...]

[...] 6.5. Voor zover het college zich beroept op schending van de schadebeperkingsverplichting die op Aldi zou rusten, overweegt de Afdeling als volgt. Aldi heeft verzocht om tegemoetkoming in planschade in de vorm van waardevermindering van het pand met bijbehorend perceel. In de visie van het college had Aldi deze schade kunnen voorkomen door het gebruik van het pand als supermarkt onder het overgangsrecht van het nieuwe planologische regime voort te zetten. Bij inkomensschade kan dit inderdaad het geval zijn, maar schade in de vorm van waardevermindering van een onroerende zaak kan naar zijn aard niet worden voorkomen door voortzetting van het gebruik van de onroerende zaak onder het overgangsrecht. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen, heeft overgangsrecht bij een bestemmingsplan betrekking op een bestaande situatie die afwijkt van de in het plan opgenomen bestemmingsregeling voor de desbetreffende gronden. De omstandigheid dat deze bestaande situatie niet langer als zodanig is bestemd in de bestemmingsregeling, betekent dat wordt beoogd om aan deze situatie binnen de planperiode een einde te maken. Met het overgangsrecht in een bestemmingsplan wordt dan ook beoogd een tijdelijke situatie te overbruggen. Aldus zijn de overgangsbepalingen bij een bestemmingsplan van een andere orde dan de voorschriften betreffende bestemmingen. Aan het kunnen voortzetten van bestaand gebruik onder het overgangsrecht komt ook niet dezelfde waarde toe als aan gebruik dat rechtstreeks is bestemd. Om deze reden moeten bij de planvergelijking de mogelijkheden die het overgangsrecht biedt buiten beschouwing worden gelaten (vergelijk de uitspraak van de Afdeling van 21 oktober 2015, [ECLI:NL:RVS:2015:3259](#)). De omstandigheid dat bestaande activiteiten van een aanvrager worden beschermd op grond van het overgangsrecht van het bestemmingsplan, impliceert niet dat een planologische verslechtering die tot waardevermindering van een onroerende zaak leidt niet aan de orde kan zijn. Dat Aldi de door haar gestelde schade had kunnen voorkomen is dus onjuist. Daarbij komt dat zonder nadere motivering, die in dit geval ontbreekt, niet valt in te zien dat van Aldi in de gegeven omstandigheden in redelijkheid kon worden gevergd dat zij het gebruik van het pand als supermarkt zou voortzetten tot de inwerkingtreding van een nieuw bestemmingsplan, waarin eventueel het gebruik als supermarkt positief zou worden bestemd. Daarbij is van belang dat de beëindiging van het gebruik als supermarkt overeenstemt met het door de gemeente gevoerde ruimtelijke detailhandelsbeleid, zoals tot uitdrukking komend in het schadeveroorzakende bestemmingsplan, en dat is gericht op beëindiging van dit gebruik.

6.6. Conclusie is dat de rechtbank niet heeft onderkend dat het college ontoereikend heeft gemotiveerd waarom de planschade redelijkerwijs voor rekening van Aldi dient te blijven. [...]

[ECLI:NL:RVS:2019:3980](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Natuurbescherming

JnB2019, 1137

Tussenuitspraak MK ABRS, 27-11-2019, 201805678/1/R1

raad van de gemeente Wormerland, verweerder.

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 8:69a

Wet natuurbescherming (Wnb) 2.8 lid 1

Wet milieubeheer 7.2a

NATUURBESCHERMING. RELATIVITEITSVEREISTE. Vaststellen bestemmingsplan. Afstand tot Natura 2000-gebieden. Een redelijke toepassing van het relativiteitsvereiste brengt met zich dat belanghebbenden die zich niet kunnen beroepen op de normen van de Wnb omdat die normen kennelijk niet strekken tot bescherming van hun belangen, zich evenmin kunnen beroepen op normen ten behoeve van het betoog dat een MER diende te worden gemaakt.

[...] [Vastelling] bestemmingsplan [...].

[...] Natura 2000-gebieden

6. De stichting en anderen voeren aan dat het plan plan-m.e.r.-plichtig is vanwege de gevolgen voor twee Natura 2000-gebieden in de omgeving van het plangebied, te weten "Polder Westzaan" en "Wormer- en Jisperveld en Kalverpolder". Volgens hen is op grond van de Wnb een passende beoordeling vereist vanwege de effecten op deze twee Natura 2000-gebieden en had op grond van artikel 7.2a, eerste lid van de Wet milieubeheer een plan-MER opgesteld moeten worden.

[...] 6.2 [...] De kortste afstand tussen het perceel van [appellant A] en het Natura 2000-gebied "Polder Westzaan" bedraagt ongeveer 900 m. In het tussenliggende gebied liggen verschillende bedrijven, de in het plan voorziene woningbouwlocatie en de Zaan. De kortste afstand tot het gebied "Wormer- en Jisperveld en Kalverpolder" bedraagt ruim 1 km. In het tussenliggende gebied bevindt zich onder meer de bedrijfsvestiging van Cargill. Deze afstanden zijn naar het oordeel van de Afdeling te groot om (delen van) de Natura 2000-gebieden te kunnen rekenen tot de directe woon- en leefomgeving van [appellant A]. Voorts kunnen de belangen van de stichting en van The Mac Group reeds naar hun aard niet geacht worden te zijn gemoeid met het beschermen van de natuurwaarden in deze gebieden. Gezien het voorgaande kan het betoog over de passende beoordeling, gelet op het bepaalde in artikel 8:69a van de Awb, niet leiden tot vernietiging van het besluit tot vaststelling van het plan. [...]

6.3. [...] Een redelijke toepassing van het relativiteitsvereiste als vervat in artikel 8:69a van de Awb brengt met zich dat belanghebbenden die zich niet kunnen beroepen op de normen van de Wnb omdat die normen kennelijk niet strekken tot bescherming van hun belangen, zich evenmin kunnen beroepen op normen ten behoeve van het betoog dat een MER diende te worden gemaakt.

Dit betekent dat het betoog van de stichting en anderen dat ingevolge artikel 7.2a van de Wet milieubeheer een MER diende te worden opgesteld omdat een passende beoordeling moest worden gemaakt, op grond van artikel 8:69a van de Awb niet kan leiden tot vernietiging van het besluit tot vaststelling van het plan. [...]

[ECLI:NL:RVS:2019:4009](https://www.eclinet.nl/uitspraken/2019/4009)

JnB2019, 1138

MK ABRS, 27-11-2019, 201809651/1/A3

college van gedeputeerde staten van Zeeland.

Wet natuurbescherming (Wnb) 3.8, 3.10 lid 1 aanhef en onder a, 3.17

NATUURBESCHERMING. Soortenbescherming. Ontheffing afschieten reeën. Verkeersveiligheid. Het college kon er redelijkerwijs van uitgaan dat - zoals in het Faunabeheerplan is vastgelegd - de verkeersveiligheid in geding komt als het (gemiddelde) valwildpercentage van 5% wordt overschreden. Het college heeft aansluiting kunnen zoeken bij het landelijke valwildpercentage.

[...] op grond van de Wnb ontheffing verleend voor het beperken van de populatieomvang van het ree.

[..] 5.3. Naar het oordeel van de Afdeling kon het college er redelijkerwijs van uitgaan dat - zoals in het Faunabeheerplan is vastgelegd - de verkeersveiligheid in geding komt als het (gemiddelde) valwildpercentage van 5% wordt overschreden.

Voor de grens van 5% is in het Faunabeheerplan het landelijke valwildpercentage dat in de Leidraad is genoemd, als uitgangspunt genomen. In de Leidraad staat dat de geregistreerde aantallen aanrijdingen in Nederland rond 4.800 en 5.300 per jaar liggen terwijl de reeënpopulatie in Nederland mogelijk zo'n 100.000 behelst. De jaarlijkse sterfte in het verkeer bedraagt daarmee ongeveer 5% van de landelijke populatie, aldus de Leidraad. Daargelaten of dat landelijke percentage juist is berekend, omdat een absoluut aantal reeën in Nederland niet kan worden vastgesteld, en ook verondersteld wordt dat er meer aanrijdingen plaatsvinden dan er daadwerkelijk worden geregistreerd, acht de Afdeling het niet onredelijk dat het college dat percentage als aanknopingspunt heeft gehanteerd, teneinde te oordelen dat er in de geografische eenheden in Zeeland risico's bestaan voor de verkeersveiligheid. Nu er geen beter alternatief voor het aannemen van een grenswaarde voorhanden is, en de berekening van het landelijke valwildpercentage is gebaseerd op feiten en niet op schattingen, heeft het college aansluiting kunnen zoeken bij het landelijke valwildpercentage. Voor de geografische eenheden heeft het college meer zekerheid over de populatieomvang ingebouwd door niet uit te gaan van absolute aantallen reeën, maar van het zogenoemde 'Minimum Number Alive'. Ook wordt uitgegaan van gemiddelde aantallen over een periode van drie jaar. Met de rechtbank is de Afdeling van oordeel dat aan het Faunabeheerplan in zoverre niet dusdanige gebreken kleven, dat het college dat plan niet aan de ontheffing ten grondslag had mogen leggen.

[...] Wat er [...] zij van de genoemde trendbreuken, gelet op de literatuur is aannemelijk dat indien het aantal reeën afneemt, het aantal aanrijdingen ook zal afnemen. Het college heeft dit vanwege de verkeersveiligheid van belang mogen achten, nu het gemiddelde valwildpercentage in de genoemde geografische eenheden over de afgelopen drie jaar varieert van 10% tot 20% en daarmee het valwildpercentage van 5% ruimschoots overschrijdt. [...]

[ECLI:NL:RVS:2019:3976](https://ecli.nl/rvs/2019:3976)

[Naar inhoudsopgave](#)

Waterwet

Jurisprudentie Waterwet:

- ABRS, 27-11-2019, 201807776/1/A1 en 201807781/1/A1 ([ECLI:NL:RVS:2019:4010](#); zie ook de samenvatting van deze uitspraak onder het kopje "Algemeen bestuursrecht", JnB2019, 1132);
- ABRS, 27-11-2019, 201807782/1/A1 ([ECLI:NL:RVS:2019:4007](#); zie ook de samenvatting van deze uitspraak onder het kopje "Algemeen bestuursrecht", JnB2019, 1131).

[Naar inhoudsopgave](#)

Volksverzekeringen

JnB2019, 1139

Rechtbank Amsterdam, 22-11-2019, AMS 19/1900

Raad van bestuur van de SvB, verweerder.

AOW 16

AOW. Nu sprake is van een bijzonder geval, dient de SVB voor de beoordeling van de vraag of sprake is van hardheid de SVB het inkomen van [eiseres] over de periode tot vijf jaar voorafgaande aan haar aanvraag te beoordelen.

Raad: 10. In geschil is of de SVB op goede gronden heeft afgezien van toekenning aan [eiseres] van het AOW-pensioen met de maximale terugwerkende kracht van vijf jaar, gerekend vanaf de datum waarop zij de aanvraag heeft gedaan.

11. Ingevolge artikel 16, eerste lid, van de AOW gaat het ouderdompensioen in op de dag waarop de belanghebbende aan de voorwaarden voor het recht op ouderdompensioen voldoet. Het tweede lid van dit artikel bepaalt dat in afwijking van het eerste lid een ouderdompensioen niet vroeger kan ingaan dan een jaar voor de dag waarop de aanvraag werd ingediend of waarop ambtshalve toekenning plaatsvond. De Sociale verzekeringsbank kan voor bijzondere gevallen van het bepaalde in de vorige volzin afwijken.

12. De SVB voert ten aanzien van de ingangsdatum van een AOW-pensioen beleid, onder meer vervat in de beleidsregel SB1071. Dit beleid komt er –samengevat – onder andere op neer dat indien de aanvrager aan de voorwaarden voor het recht op AOW-pensioen voldoet en de aanvraag meer dan een jaar nadat het recht is ontstaan is ingediend, bij een bijzonder geval AOW-pensioen kan worden toegekend met terugwerkende kracht van maximaal vijf jaar als het van hardheid zou getuigen om de terugwerkende kracht tot een jaar te beperken. De SVB dient allereerst te toetsen of er sprake is van een bijzonder geval. Alleen als dit het geval is, is de SVB bevoegd de uitkering met een terugwerkende kracht van meer dan een jaar toe te kennen. Van een bijzonder geval is sprake indien de belanghebbende door een niet aan hem toe te rekenen oorzaak niet in staat was tijdig een aanvraag in te dienen of te laten indienen dan wel indien de

belanghebbende onbekend was met zijn mogelijke recht op pensioen of uitkering en deze onbekendheid verschoonbaar was. Om te bepalen of sprake is van hardheid, kijkt de SVB naar het inkomen in de periode waarover de belanghebbende met een verdere terugwerkende kracht AOW-pensioen toegekend wil krijgen.

13. [eiseres] heeft ter onderbouwing van haar stelling dat sprake is van een bijzonder geval de rapportage overgelegd. Mungra heeft ten behoeve van deze rapportage gesproken met de broer van [eiseres] en relevante documenten bestudeerd. Daarna is een bezoek gebracht aan het woonhuis van [eiseres] en is met [eiseres] gesproken. Ook is zij geobserveerd in haar woon- en leefsituatie. Het volgende is geconcludeerd:

‘ [eiseres] is na haar geslachtsverandering in 1983 haar realiteitszin gedeeltelijk kwijtgeraakt. Vanwege de intolerantie ten opzichte van transeksuelen heeft zij zich moeten afzetten tegen de samenleving. Ze raakte de controle over de dagelijkse dingen in principe kwijt. Haar gevoel van verantwoordelijkheid nemen voor haarzelf was na de medische ingreep gereduceerd tot haast nul. Dit gedrag moeten wij beschouwen als kenmerkend voor cliënten in deze maatschappelijke omstandigheden. Het niet op tijd kunnen aanvragen van haar AOV kunnen wij niet los zien van de sociaal psychologische aspecten waarin [eiseres] zich jaren heeft bevonden’.

14. De rechtbank is van oordeel dat het onderzoek van Mungra zorgvuldig is en dat de door hem getrokken conclusies kunnen worden gedragen door onderliggende onderzoeksresultaten. Voorts is de rechtbank van oordeel dat [eiseres] aannemelijk heeft gemaakt dat in haar geval sprake is van een bijzonder geval in die zin dat door een niet aan haar toe te rekenen oorzaak zij niet in staat was tijdig een aanvraag in te dienen of te laten indienen. De rechtbank acht het daarbij van belang dat [eiseres] ook in haar woonland Suriname pas in 2017 een aanvraag heeft gedaan voor het Surinaamse AOV-pensioen, terwijl zij hiervoor reeds in 2004 de gerechtigde leeftijd had.

Ter zitting is door gemachtigde van de SVB nog opgemerkt dat het woonadres van [eiseres] zoals opgenomen in de rapportage hetzelfde adres is als zij in 2005 had, waardoor het gestelde zwervende bestaan van [eiseres] in twijfel wordt getrokken. De rechtbank overweegt dat dit gegeven, niet betekent dat [eiseres] feitelijk geen zwervend bestaan heeft geleid.

15. De rechtbank stelt vast dat nu sprake is van een bijzonder geval, voor de beoordeling van de vraag of sprake is van hardheid de SVB het inkomen van [eiseres] over de periode tot vijf jaar voorafgaande haar aanvraag dient te beoordelen.

[ECLI:NL:RBAMS:2019:8672](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Sociale zekerheid overig

JnB2019, 1140

MK CRvB, 27-11-2019, 19/1551 WMO15

college van burgemeester en wethouders van Waalwijk.

Wmo 2015 1.1.1

Verordening maatschappelijke ondersteuning Waalwijk 2018 (Verordening) 12a

WMO 2015. Het is de Raad niet kunnen blijken dat [naam] behoort tot het sociale netwerk als bedoeld in artikel 1.1.1 van de Wmo 2015. Het was voor het college aangewezen [naam] – die als beroep het verrichten van huishoudelijk hulp heeft – aan te merken als professional in de zin van artikel 12a, tweede lid, aanhef en onder b, sub 2, van de Verordening.

Raad: 4.3. Naar het oordeel van de Raad is met artikel 12a, tweede lid, aanhef en onder b, van de Verordening de tariefdifferentiatie voldoende concreet. Het artikelonderdeel bepaalt op welke wijze de hoogte van het pgb wordt bepaald. Anders dan appellante meent is er geen sprake van dat de tariefstelling afhankelijk is van de inzichten van het college. Het college zal bij de tariefvaststelling dienen te blijven binnen de concreet in de verordening opgenomen normen. Artikel 12a, tweede lid, aanhef en onder b, van de Verordening biedt daarmee voldoende grondslag voor het vaststellen van het tarief op een lager bedrag dan het tarief voor door de gemeente gecontracteerde diensten.

4.4. Artikel 1.1.1 van de Wmo 2015 definieert sociaal netwerk als: "personen uit de huiselijke kring of andere personen met wie de cliënt een sociale relatie onderhoudt". Uit de memorie van toelichting bij de Wmo 2015 (Kamerstukken II 2013/14, 33 841, nr. 3, blz. 123) blijkt dat hiertoe worden gerekend de personen uit de huiselijke kring en andere personen met wie regelmatig contacten worden onderhouden zoals burens, medeleden van een vereniging et cetera.

4.5. Uit de overgelegde stukken en het verhandelde ter zitting is de Raad niet kunnen blijken dat [naam] behoort tot het sociale netwerk als bedoeld in artikel 1.1.1 van de Wmo 2015. Zij heeft haar diensten niet aangeboden op grond van enige sociale relatie met appellante. Er waren geen contacten tussen appellante en [naam], laat staan regelmatige contacten. Dat op enig moment [naam] – in afwachting van een positief besluit van het college en betaling door appellante – hulp heeft verleend tegen zeer geringe betaling en niet was ingeschreven bij de Kamer van Koophandel levert niet de aanwezigheid van sociale contacten op als hiervoor bedoeld. Gelet hierop en op het bepaalde in de Verordening was het voor het college aangewezen [naam] – die als beroep het verrichten van huishoudelijk hulp heeft – aan te merken als professional in de zin van artikel 12a, tweede lid, aanhef en onder b, sub 2, van de Verordening. Het bestreden besluit komt daarom voor vernietiging in aanmerking. Het college had dan ook een pgb moeten verstrekken op basis van het tarief voor een professional die niet in dienst is bij een geregistreerde zorgaanbieder, namelijk 75% van het tarief voor een dienst in natura. Het gecontracteerde tarief voor hulp bij het huishouden 1 bedroeg in 2018 € 22,80, zodat uit had moeten worden gegaan van een tarief van € 17,10 per uur.

[ECLI:NL:CRVB:2019:3759](https://www.ecli.nl/crvb/2019/3759)

[Naar inhoudsopgave](#)

Bestuursrecht overig

APV

JnB2019, 1141

MK ABRS, 27-11-2019, 201901551/1/A3

burgemeester van Rotterdam.

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 1:3

Algemene plaatselijke verordening Rotterdam 2012 2:27

APV. WAARSCHUWING. BESLUIT. Exploitatie coffeeshop. In dit geval kan de waarschuwing bij brief om [persoon] niet als beheerder van de coffeeshop te laten optreden, omdat hij niet als leidinggevende of beheerder is bijgeschreven op de exploitatievergunning, niet als besluit worden aangemerkt. De Opiumwet kent de burgemeester geen bevoegdheid toe om een waarschuwing op te leggen. Dat het Coffeeshopbeleid mede dient ter invulling van bevoegdheden die in de Opiumwet aan de burgemeester zijn toegekend, betekent niet dat de in het Coffeeshopbeleid opgenomen waarschuwing op de Opiumwet is gebaseerd. Er zijn situaties waarin op beleidsregels gebaseerde waarschuwingen of informele waarschuwingen met een besluit moeten worden gelijkgesteld. In dit geval doen die omstandigheden zich niet voor.

[ECLI:NL:RVS:2019:3984](#)

Zie ook de samenvatting van deze uitspraak onder het kopje "Algemeen bestuursrecht", JnB2019, 1130.

JnB2019, 1142

MK Rechtbank Rotterdam, 21-11-2019, ROT 18/6419, 18/6420 en 18/6421

burgemeester van de gemeente Rotterdam, verweerder.

Dienstenrichtlijn 4, 9, 10

Drank- en Horecawet (DHW) 8, 31

Algemene plaatselijke verordening Rotterdam 2012 (APV) 2:228, 2:28a, 2:35 lid 1

APV. DHW. SLECHT LEVENSGEDRAG. DIENSTENRICHTLIJN. Intrekking exploitatievergunning en DHW-vergunningen horeca-inrichting. In het licht van de uitspraken van de Afdeling van 19-06-2019, [ECLI:NL:RVS:2019:1931](#) en 04-09-2019 [ECLI:NL:RVS:2019:3050](#) is de rechtbank van oordeel dat het criterium 'niet in enig opzicht van slecht levensgedrag zijn' weliswaar een open norm is die van geval van geval door het bestuursorgaan moet worden ingevuld, maar niet onvoldoende duidelijk of objectief is. In dit geval heeft verweerder zich op het standpunt kunnen stellen dat eiser niet voldoet aan het criterium 'niet in enig opzicht van slecht levensgedrag zijn'. Het betoog dat de intrekkingen in strijd met artikel 10, tweede lid, onder d en e van de Dienstenrichtlijn zijn slaagt niet.

[ECLI:NL:RBROT:2019:9125](#)

AVG

JnB2019, 1143

MK Rechtbank Amsterdam, 25-09-2019 (publ. 21-11-2019), AMS 18/7146

algemene raad van de Nederlandse Orde van Advocaten.

Awb 1:2

Algemene Verordening Gegevensbescherming (hierna: AVG) 17, 18, 21

Uitvoeringswet AVG 34

AVG. Afwijzing verzoek om ontkoppeling van de lijst van verweerder waarop de schorsing van eiser staat vermeld.

I.c. is de weigering van verweerder om toepassing te geven aan artikel 17, eerste lid en onder d, van de AVG gelet op het bepaalde in artikel 34 van de Uitvoeringswet een besluit in de zin van de Awb. Verweerder heeft terecht geweigerd het ontkoppelingsverzoek van eiser op grond van artikel 17 van de AVG in te willigen.

[ECLI:NL:RBAMS:2019:8329](https://ecli.nl/RBAMS:2019:8329)

[Naar inhoudsopgave](#)

Paspoortwet

JnB2019, 1144

ABRS, 27-11-2019, 201901940/1/A3

de minister van Buitenlandse Zaken.

Paspoortwet 9

RWB 15 lid 1 b, 16 lid 1 d

PASPOORTWET. Afstandsverklaring niet nietig. Dat hun vader bij het afleggen van de verklaring in de onjuiste veronderstelling verkeerde dat, in het geval hij in de toekomst gebruik zou maken van de mogelijkheid om het Nederlandschap door optie te verkrijgen, appellanten daarin zonder meer zouden delen, is onvoldoende om te oordelen dat sprake is geweest van dwaling.

4. Appellanten betogen dat de rechtbank heeft miskend dat hun vader, toen hij afstand deed van het Nederlandschap, niet wist dat, indien hij door optie het Nederlandschap opnieuw zou verkrijgen, zij niet ook opnieuw het Nederlandschap zouden verkrijgen. Indien hun vader zich dat had gerealiseerd, had hij de afstandsverklaring niet afgelegd. De verklaring is daarom nietig, in ieder geval voor zover daarbij ten behoeve van hen afstand is gedaan, aldus appellanten.

4.1. Ingevolge artikel 9 van de Paspoortwet diende de minister bij het besluit op de aanvragen vast te stellen of appellanten in het bezit waren van de Nederlandse nationaliteit. De minister heeft met juistheid vastgesteld dat ingevolge artikel 15, eerste lid, aanhef en onder b, van de RWN de vader van appellanten door het afleggen van de afstandsverklaring het Nederlandschap heeft verloren en dat dientengevolge, gelet op artikel 16, eerste lid, aanhef en onder d, van de RWN, het Nederlandschap van appellanten van rechtswege verloren is gegaan. Hun vader heeft niet afzonderlijk namens hen afstand gedaan van het Nederlandschap. Hun verlies van het Nederlandschap is een uit de wet voortvloeiend gevolg van zijn verlies van het Nederlandschap.

Niet is gebleken dat appellanten vallen onder een van de uitzonderingen van artikel 16, tweede lid, van de RWN, die met zich brengen dat het verlies van het Nederlanderschap niet intreedt. Slechts indien de afstandsverklaring geacht moet worden nietig te zijn en geen rechtsgevolg ten aanzien van hun vader te hebben gehad, moet voor appellanten het verlies van het Nederlanderschap worden geacht niet te zijn ingetreden. De rechtbank heeft terecht geoordeeld dat daarvan geen sprake is. Appellanten hebben niet aannemelijk gemaakt dat de afstandsverklaring niet overeenkwam met de wil van hun vader. Dat hun vader bij het afleggen van de verklaring in de onjuiste veronderstelling verkeerde dat, in het geval hij in de toekomst gebruik zou maken van de mogelijkheid om het Nederlanderschap door optie te verkrijgen, appellanten daarin zonder meer zouden delen, is onvoldoende om te oordelen dat sprake is geweest van dwaling. Niet gebleken is dat ter zake onjuiste inlichtingen aan hem zijn verstrekt. Evenmin is gebleken dat hij de afstandsverklaring heeft afgelegd onder invloed van psychische klachten, zoals appellanten hebben aangevoerd.

[ECLI:NL:RVS:2019:3993](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Wet basisregistratie personen

JnB2019, 1145

MK ABRS, 27-11-2019, 201807635/1/A3

college van burgemeester en wethouders van Teylingen.

Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) 8

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 3:2, 3:5, 3:9

Wet basisregistratie personen (bpr) 2.15, 2.17

BASISREGISTRATIE PERSONEN. Afwijzing verzoek om in de brp geregistreeerde nationaliteit te wijzigen in 'staatloos'.

Alleen al omdat het college de identiteit van [appellant] niet heeft kunnen vaststellen, heeft de rechtbank met juistheid overwogen dat het college terecht heeft geweigerd om op grond van de overgelegde documenten in de brp te registreren dat [appellant] staatloos is.

Omdat de etnische identiteit niet in de brp wordt geregistreerd en [appellant] niet wordt belemmerd in het zich profileren met zijn etnische identiteit, heeft de rechtbank terecht geen grond gevonden voor het oordeel dat het college artikel 8 van het EVRM heeft geschonden.

[ECLI:NL:RVS:2019:4013](#)

Wet op de rechtsbijstand

JnB2019, 1146

MK ABRS, 27-11-2019, 201808609/1/A2

bestuur van de raad voor rechtsbijstand (de raad).

Wet op de rechtsbijstand (Wrb) 12 lid 2 aanhef en onder g, lid 3, 28 lid 1 aanhef en onder c, lid 2

Besluit rechtsbijstand- en toevoegcriteria (Brt) 8 lid 1 aanhef en onder 1, lid 2

RECHTSBIJSTAND. Somalische nomaden. Specifieke omstandigheden. In dit geval heeft de raad onvoldoende gemotiveerd waarom in het geval van appellanten geen sprake is van bijzondere feitelijke ingewikkeldheid, als bedoeld in artikel 8, tweede lid, van het Brt.

[...] aanvragen van [appellant A] en [appellant B] om een toevoeging voor rechtsbijstand afgewezen.

[...] 2. [appellant A] en [appellant B] zijn Somalische nomaden.

[...] 4. [...] De raad heeft zich [...] op het standpunt gesteld dat [appellant A] en [appellant B] onvoldoende aannemelijk hebben gemaakt dat de te verrichten werkzaamheden in de beroepsprocedure tegen het besluit van [...] over het verkrijgen van de toevoeging dusdanig feitelijk of juridisch complex zijn, dat rechtsbijstand van een advocaat noodzakelijk is.

[...] 8.2. De Afdeling is echter van oordeel dat de raad onvoldoende heeft gemotiveerd waarom in het geval van [appellant A] en [appellant B] geen sprake is van bijzondere feitelijke ingewikkeldheid, als bedoeld in artikel 8, tweede lid, van het Brt. De raad heeft in bezwaar en beroep op een aantal uitspraken van de Afdeling gewezen waarin is geoordeeld dat het ontbreken van juridische kennis en het niet beheersen van de Nederlandse taal geen aanleiding geven om feitelijke of juridische ingewikkeldheid aan te nemen en dat hulp had kunnen worden ingeroepen van een andere persoon of instelling als bedoeld in artikel 12, tweede lid, aanhef en onder g, van de Wrb. De raad is daarbij echter niet ingegaan op de omstandigheden die [appellant A] en [appellant B] hebben aangevoerd, terwijl zij uitdrukkelijk hebben gemotiveerd dat deze uitspraken betrekking hebben op rechtzoekenden die zich in Nederland bevinden en dat hun situatie daarmee niet vergelijkbaar is. De raad heeft niet met deze formele benadering kunnen volstaan, maar had de aanvraag op basis van hetgeen door [appellant A] en [appellant B] is aangevoerd moeten beoordelen. De rechtbank heeft dit niet onderkend. Daarbij dient tevens in acht te worden genomen dat de gemachtigde van [appellant A] en [appellant B] ter zitting heeft toegelicht dat [appellant A] en [appellant B] contact onderhouden met hun advocaten via een tussenpersoon in Somalië, die door hun advocaten wordt betaald om af te reizen naar het gebied waar [appellant A] en [appellant B] verblijven. Verder heeft hij toegelicht dat er geen derden of instanties bekend zijn die [appellant A] en [appellant B] kunnen bijstaan in die zin dat zij de gehele bestuursrechtelijke procedure voor [appellant A] en [appellant B] kunnen voeren, laat staan dat [appellant A] en [appellant B] dit binnen de bestuursrechtelijke termijnen hadden kunnen regelen, en dat dit ook niet van de Somalische gemeenschap in Nederland kan worden verwacht. De Afdeling kan zonder nadere motivering de raad niet volgen in zijn standpunt dat in het geval van [appellant A] en [appellant B] geen sprake is van bijzondere feitelijke ingewikkeldheid als bedoeld in artikel 8, tweede lid, van het Brt. [...]

[ECLI:NL:RVS:2019:4005](https://ecli.nl/rvs:2019:4005)

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenrecht

Regulier

JnB2019, 1147

MK ABRS, 21-11-2019, 201806756/1/V1

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Besluit nr. 1/80 13

Vw 2000 18 lid 1 d

Vb 2000 3.6b, 3.51 lid 8, 3.58 lid 1, 3.75 lid 1

REGULIER. Besluit nr. 1/80. Verboden nieuwe beperking. Gelet op de onder 6.3 genoemde paragrafen van de Vc 2000 heeft de staatssecretaris bij het nemen van het besluit van 12 februari 2019 niet onderkend dat het middelenvereiste voor werknemers bij de toepassing van het beleid inzake voortgezet verblijf na zoekjaar in algemene zin ten nadele van Turkse werknemers die op of na 1 februari 1983 in verband met hun volledige arbeidsongeschiktheid voor voortgezet verblijf in aanmerking konden komen, is gewijzigd, en dat dus een bij artikel 13 van Besluit nr. 1/80 verboden nieuwe beperking aan de orde is. Verder heeft de staatssecretaris zich in het besluit van 12 februari 2019 niet op het standpunt gesteld dat die verboden nieuwe beperking kan worden gerechtvaardigd door een dwingende reden van algemeen belang, en evenmin dat voor Unieburgers een vergelijkbare beperking geldt. De staatssecretaris heeft dat besluit daarom niet voorzien van een deugdelijke motivering.

[ECLI:NL:RVS:2019:3946](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Openbare orde

JnB2019, 1148

MK ABRS, 22-11-2019, 201602747/1/V2

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vlv 1(F)

OPENBARE ORDE. Dat artikel 1(F) op een vreemdeling van toepassing is, kan blijkens het arrest van 2 mei 2018 niet automatisch tot het oordeel leiden dat die vreemdeling een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt. Gelet hierop komt de Afdeling terug op eerdere vaste rechtspraak.

7. Het arrest [HvJEU, 2 mei 2018, C-331/16 en C-366/16, [ECLI:EU:C:2018:296](#)] gaat niet over de vraag op grond van welke gedragingen artikel 1(F) aan de vreemdeling kan worden tegengeworpen en welke omstandigheden daarbij in aanmerking moeten worden genomen. Bij de vraag of artikel 1(F) kan worden tegengeworpen, is niet relevant of de gedragingen op grond waarvan de staatssecretaris deze bepaling aan een vreemdeling

wil tegenwerpen ook de conclusie rechtvaardigen dat de vreemdeling ten tijde van de tegenwerping nog een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt die een fundamenteel belang van de samenleving aantast.

7.1. Het arrest en deze zaak gaan wel over de vraag welke elementen betrokken moeten worden indien de staatssecretaris een zwaar inreisverbod tegen een vreemdeling, aan wie artikel 1(F) is tegengeworpen, wil uitvaardigen. De staatssecretaris moet daarbij beoordelen of de vreemdeling een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt, als bedoeld in het arrest van het Hof van 11 juni 2015, Z.Zh. en I.O., [ECLI:EU:C:2015:377](#).

7.2. Dat artikel 1(F) op een vreemdeling van toepassing is, kan blijkens het arrest van 2 mei 2018 niet automatisch tot het oordeel leiden dat die vreemdeling een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt. Gelet hierop kan de in rechtsoverweging 4. vermelde rechtspraak van de Afdeling [bijvoorbeeld de uitspraken van de Afdeling van 18 september 2014, [ECLI:NL:RVS:2014:3525](#) en 28 januari 2016, [ECLI:NL:RVS:2016:270](#)] niet worden gehandhaafd.

7.3. De staatssecretaris heeft zich in het besluit op het standpunt gesteld dat reeds omdat aan de vreemdeling artikel 1(F) is tegengeworpen, hij een actuele, werkelijk en voldoende ernstige bedreiging vormt die een fundamenteel belang van de samenleving aantast. Op grond van deze tegenwerping, heeft hij aan de vreemdeling een inreisverbod van tien jaar opgelegd.

7.4. Zoals uit punten 65 en 66 van het arrest volgt, kon de staatssecretaris die conclusie niet trekken enkel omdat hij artikel 1(F) aan de vreemdeling heeft tegengeworpen. De staatssecretaris had immers ook de in punt 66 van het arrest genoemde omstandigheden kenbaar in zijn besluitvorming moeten betrekken, wat hij heeft nagelaten. Uit het voorgaande volgt dat de rechtbank ten onrechte heeft geoordeeld dat de staatssecretaris voldoende heeft gemotiveerd waarom hij aan de vreemdeling een inreisverbod voor tien jaar heeft opgelegd. De staatssecretaris zal dit alsnog moeten motiveren.

[ECLI:NL:RVS:2019:3954](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Ongewenstverklaring

JnB2019, 1149

MK ABRS, 21-11-2019, 201905311/1/V3

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 67 lid 3

Wetboek van Strafrecht 15 lid 3 c

ONGEWENSTVERKLARING. Vreemdeling heeft belang bij een inhoudelijk oordeel over het door hem ingestelde beroep in verband met voorwaardelijke invrijheidstelling.

4.1. Zolang de ongewenstverklaring voortduurt, kan de vreemdeling geen rechtmatig verblijf in Nederland hebben (artikel 67, derde lid, van de Vw 2000). Dat betekent dat hij

dan ook niet voor voorwaardelijke invrijheidstelling in aanmerking komt (artikel 15, derde lid, aanhef en onder c, van het Wetboek van Strafrecht). Hieruit volgt dat de vreemdeling, anders dan de rechtbank heeft overwogen, een belang heeft bij een inhoudelijk oordeel over het door hem ingestelde beroep. Dat aan zijn strafonderbreking de voorwaarde is verbonden dat hij niet naar Nederland terugkeert en dat de tenuitvoerlegging van de detentie wordt hervat als hij wel terugkeert, neemt het hiervoor genoemde belang niet weg. Daargelaten of de vreemdeling nu al voor voorwaardelijke invrijheidstelling in aanmerking zou komen, betoogt hij terecht dat van hem niet kan worden verlangd dat hij eerst Nederland illegaal inreist om de tenuitvoerlegging van zijn detentie te doen hervatten en dan pas een nieuw verzoek om opheffing van de ongewenstverklaring indient (vergelijk de uitspraak van de Afdeling van 24 mei 2017, [ECLI:NL:RVS:2017:1410](#)).
[ECLI:NL:RVS:2019:3945](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Asiel

JnB2019, 1150

MK ABRS, 25-11-2019, 201809164/1/V2

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 35 lid 1 b

Vb 2000 3.86

EVRM 8

ASIEL. Staatssecretaris had moeten toetsen of de intrekking van de verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd van de vreemdeling in strijd is met artikel 8 van het EVRM.

1. In de eerste grief klaagt de staatssecretaris dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat hij had moeten toetsen of de intrekking van de verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd van de vreemdeling in strijd is met artikel 8 van het EVRM.

1.1. De rechtbank heeft terecht overwogen dat de staatssecretaris onvoldoende heeft gemotiveerd waarom hij bij een intrekking van een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd niet toetst aan artikel 8 van het EVRM gelet op rechtspraak van het EHRM. Zo volgt, zoals de vreemdeling terecht in zijn schriftelijke uiteenzetting betoogt, uit het arrest van het EHRM van 12 juni 2012, Bajsultanov tegen Oostenrijk, [ECLI:CE:ECHR:2012:0612JUD005413110](#), dat ook als sprake is van een verblijfsvergunning die is verleend op asielgronden, getoetst moet worden of de intrekking daarvan in strijd is met artikel 8 van het EVRM. De rechtbank heeft ook terecht overwogen dat in paragraaf C5/4 van de Vc 2000, waarin het beleid over intrekking van een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd is neergelegd, expliciet staat dat artikel 3.86 van het Vb 2000 in zijn geheel van toepassing is. Dus ook het zeventiende lid van dat artikel, waaruit volgt dat moet worden getoetst aan artikel 8 van het EVRM. De grief faalt.

[ECLI:NL:RVS:2019:3960](#)

JnB2019, 1151

MK Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Roermond, 15-11-2019 (publ. 22-11-2019), NL18.22796

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

EVRM 3

ASIEL. Asielaanvraag ingediend na aanhouding in verband met uitleveringsverzoek Russische Federatie. Verweerder heeft het asielrelaas van eiser niet ten onrechte ongeloofwaardig geacht. Dat de strafzaak die aan het verzoek om uitlevering van eiser ten grondslag ligt, zoals eiser stelt, een gefabriceerde strafzaak is, die in werkelijkheid is bedoeld om hem (als schuldeiser van de Russische Staat) te elimineren is niet aannemelijk gemaakt. Daarnaast heeft verweerder terecht geconcludeerd dat uitlevering dan wel uitzetting van eiser naar de Russische Federatie niet in strijd is met artikel 3 van het EVRM. Verweerder heeft terecht in aanmerking genomen dat de Russische autoriteiten in het uitleveringsverzoek hebben gegarandeerd dat eiser alle mogelijkheden krijgt om zich te verdedigen, waaronder de bijstand van een advocaat. Daarbij is tevens gemeld dat eiser niet zal worden blootgesteld aan foltering, wreedaardige, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

[ECLI:NL:RBDHA:2019:12116](https://ecli.nl/RBDHA:2019:12116)

JnB2019, 1152

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats 's-Hertogenbosch, 25-11-2019, NL19.23554

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vc 2000 C1/4.3

ASIEL. Het beleid van verweerder dat betrekking heeft op identiteitsdocumenten vermeldt niet alle vereisten die verweerder –kennelijk– aan documenten stelt om te kunnen worden aangemerkt als identiteitsdocument.

8. De rechtbank overweegt verder dat de voorwaarde dat een document niet als identiteitsdocument kan gelden als aan de afgifte van het document geen brondocument ten grondslag ligt niet is opgenomen in paragraaf C1/4.3 van de Vc 2000 en verweerder ter zitting niet heeft aangegeven waar deze voorwaarde voor een identiteitsdocument is neergelegd. Wel is in paragraaf C1/4.3 van de Vc 2000 opgenomen dat een identiteitsdocument alleen de identiteit kan onderbouwen als het door de overheid van het land van herkomst officieel is uitgegeven. [...] De rechtbank overweegt dan ook dat verweerder, ook ter zitting, niet voldoende heeft gemotiveerd waarom het geboortebewijs dat eiser heeft overgelegd in beginsel niet als identiteitsdocument moet worden aangemerkt. De rechtbank stelt hierbij vast dat in paragraaf C1/4.3 van de Vc 2000 niet alle vereisten die verweerder kennelijk aan identiteitsdocumenten stelt zijn opgenomen en daarmee het beleid niet volledig kenbaar is voor derden.

[ECLI:NL:RBDHA:2019:12512](https://ecli.nl/RBDHA:2019:12512)

[Naar inhoudsopgave](#)

Procesrecht

JnB2019, 1153

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Rotterdam, 22-11-2019, NL19.21283

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Awb 6:2 b, 6:12 lid 2, 8:55d

PROCESRECHT. Beroep niet tijdig beslissen gegrond. In verband met lopend onderzoek minderjarige Griekse statushouders wordt de beslistermijn op 12 weken gesteld, overeenkomstig art. 8:55d, derde lid, van de Awb.

5.1 Verweerder stelt in haar aanvullend verweerschrift dat er op dit moment geen besluit genomen kan worden op de asielaanvraag van eiser. Verweerder voert aan dat uit informatie van de Griekse politie is naar voren gekomen dat alleenstaande minderjarige statushouders na hun overdracht aan Griekenland mogelijk voor een periode van de tenminste enkele weken in 'protective custody' kunnen worden geplaatst omdat er onvoldoende opvangplekken beschikbaar zijn. Voorts voert verweerder aan dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens concludeerde in een arrest van 28 februari 2019 dat het plaatsen van minderjarigen in 'protective custody' door de Griekse autoriteiten een schending van artikel 3 EVRM oplevert (H.A. et autres c. Grece, application no. 19951/16 [[ECLI:CE:ECHR:2019:0228JUD001995116](#)]) en gelet daarop zal nader moeten worden onderzocht of er in het vervolg individuele garanties dienen te worden gevraagd voor alleenstaande minderjarige Griekse statushouders. Verweerder stelt dat op dit moment het daartoe strekkende onderzoek gaande is en zodra de onderzoeksresultaten bekend zijn kan worden beoordeeld of voor eiser al dan niet individuele garanties gevraagd dienen te worden. Een concrete datum of een termijn waarop/waarbinnen eiser een besluit tegemoet kan zien, kan op dit moment dan ook niet worden gegeven. Gezien het bovenstaande verzoekt verweerder de rechtbank om geen toepassing te geven aan artikel 8:55d, tweede lid, Awb. Mocht de rechtbank toch toepassing willen geven aan artikel 8:55d, tweede lid, Awb dan verzoekt verweerder de rechtbank rekening te houden met het bovenstaande (artikel 8:55d, derde lid Awb) en een lagere – dan gebruikelijk – dwangsom op te leggen. [..]

5.3 De bestuursrechter acht van belang dat het belang van snelle besluitvorming soms moet wijken voor het belang van zorgvuldige besluitvorming. De op verweerder rustende verplichting om een zorgvuldig besluit te nemen weegt in dit geval zwaarder dan de plicht om tijdig een besluit te nemen. Gelet hierop ziet de bestuursrechter daarom reden om toepassing te geven aan artikel 8:55d, derde lid, van de Awb. De bestuursrechter zal verweerder overeenkomstig artikel 8:55d, derde lid, van de Awb opdragen binnen twaalf weken alsnog een besluit te nemen op de asielaanvraag van eiser.

[ECLI:NL:RBDHA:2019:12476](#)

JnB2019, 1154

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Utrecht, 03-11-2019 (publ. 29-11-2019), NL19.17857 en NL19.17858

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Awb 4:17, 8:55 lid 1 lid 3

PROCESRECHT. Beroepen niet tijdig beslissen gegrond. Familieleden. In het geval van eisers is de rechtbank van oordeel dat verweerder aan ieder van eisers een dwangsom is verschuldigd, omdat er sprake is van afzonderlijke aanvragen.

6. Verweerder heeft de hoogte van de dwangsom nog niet vastgesteld, maar erkent dat hij de maximale dwangsom heeft verbeurd. Verweerder stelt zich echter op het standpunt dat hij één dwangsom is verschuldigd voor eisers gezamenlijk, omdat eisers volgens hem een homogene groep vormen, tegelijk zijn ingereisd en tegelijk hun aanvragen hebben ingediend. Daarom verwacht verweerder dat er een dusdanige inhoudelijke samenhang zal zijn dat er een gelijk toetsingskader aan de orde is. Verweerder verwijst hierbij naar artikel 4:17, zevende lid, van de Algemene wet bestuursrecht (Awb) en naar rechtspraak van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, Hoge Raad en van de Centrale Raad van Beroep [ABRvS 28 mei 2014, [ECLI:NL:RVS:2014:1870](#), HR 29 mei 2015, [ECLI:NL:HR:2015:1352](#), CRvB 9 oktober 2018, [ECLI:NL:CRVB:2018:3079](#), ABRvS 3 december 2018, [ECLI:NL:RVS:2018:3933](#) en ABRvS 3 december 2018, [ECLI:NL:RVS:2018:3934](#)].

7. De rechtbank overweegt hierover als volgt. Bij de totstandkoming van artikel 4:17, zevende lid, van de Awb heeft de wetgever willen voorkomen dat in het zeldzame geval dat een enkele aanvraag door meerdere aanvragers wordt ingediend een afzonderlijke dwangsom verschuldigd zou zijn aan de verschillende aanvragers. Daarbij heeft de wetgever expliciet verwoord dat de bepaling geen betrekking heeft op de situatie dat meerdere aanvragers gelijktijdig een eigen en dus afzonderlijke aanvraag hebben ingediend [Kamerstukken II 2004/05, 29 934, nr. 6, p. 14-15].

8. In het geval van eisers is de rechtbank van oordeel dat verweerder aan ieder van eisers een dwangsom is verschuldigd, omdat er sprake is van afzonderlijke aanvragen. Dat eisers verwant aan elkaar zijn, samen zijn ingereisd en op hetzelfde moment hun aanvragen hebben ingediend, maakt weliswaar dat de aanvragen enigszins met elkaar samenhangen maar dit maakt nog niet dat er sprake is van één aanvraag of dat er sprake is van een zodanige samenhang dat er maar één dwangsom kan worden verbeurd. De rechtbank ziet ook niet in hoe verweerder kan stellen dat er sprake is van zodanige samenhang tussen de aanvragen van eisers, aangezien verweerder nog geen kennis heeft genomen van de asielmotieven van eisers. De door verweerder aangehaalde rechtspraak is in het geval van eisers niet van toepassing, aangezien het in die rechtspraak gaat om een nadere dwangsom in de zin van artikel 8:55d, tweede lid, van de Awb, het niet tijdig beslissen op één bezwaarschrift dat door meerdere belanghebbenden gezamenlijk of door één belanghebbende voor meerdere besluiten is ingediend, om tien inhoudelijk nagenoeg identieke verzoeken van één belanghebbende in het kader van de Wet openbaarheid van bestuur en om één geschrift inhoudende twee woz-beschikkingen voor twee onder één kap gelegen woningen van dezelfde belanghebbende.

[ECLI:NL:RBDHA:2019:12621](#)

[Naar inhoudsopgave](#)